

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 27-A DUPĂ RUSALII
(Tămăduirea femeii gârbove)

†) SF. IER. NICOLAE,
ARHIEPISCOPUL MIRELOR
LICHIEI, FĂCĂTORUL DE MINUNI

SĂ NE DEZLEGĂM DE GÂRBOVIRE

Îmi stăruie în minte cuvintele colindătorilor copii: „Ce-ai făcut cu țara?”
Și mă gândesc ce legătură există între femeia gârbovă de azi și poporul nostru gârbovit,
legat ca și femeia de satana pentru păcatele năucitoare
prin care L-a supărat pe Dumnezeu și i-a scârbit și pe semeni.

Am fost cândva un popor sănătos, de aceea ne erau vânați copiii ca să fie înfiați. Se întrebau toți de ce suntem așa de sănătoși și de ce suntem atât de vânați. Era o vreme în care poporul strălucea de frumusețe și era plin de vitalitate.

De ce?

Pentru că erau oameni așezați la minte și erau într-o relație personală cu Dumnezeu, până când un vânt năucitor, pornit de la oameni vrăjmași, ne-a determinat să spunem și să defilăm protestând cu „vrem spitale, nu catedrale”, amintindu-ne parcă și de sloganul anilor '90 „noi muncim, nu gândim”. De atunci ne tot legitimăm după chipul bovin „noi muncim” și nu după chipul divin „noi gândim”.

De aceea s-a stricat tot în țara aceasta. Și cum le aranjează Dumnezeu ca să ne spunem cuvântul în Duminica femeii gârbove. Ne-am smerit în fața tuturor, că de, capul plecat nimeni nu-l taie. Dar nici soarele nu vede!

Ce gârbovire năucitoare de treizeci de ani! Mai mult decât femeia legată de satana de 18 ani. Și nu înțelegem nici măcar acum că doar El ne poate dezlega de gârbovirea cruntă cu care ne-a legat satana ca să nu mai vedem lumina care ne vine de la soarele dreptății. Poate că de aceea ni se închid și bisericile. „Vrem spitale, nu catedrale”!

Domnul vindecă pe femeia gârbovă care venise la sinagogă într-o zi de sâmbătă să se roage. Și câtă viclenie la cărturarii și fariseii care Îl certau că nu se cuvenea ca să vină sâmbăta, căci

călca legea cel ce o vindecase. N-a avut curajul să i-o spună în față Mântuitorului pentru că s-au temut de răspunsul Lui și s-au purtat viclenește, ca mulți dintre noi. Dar El a tămăduit-o, căci vedea corect scrierile legii vechi testamentare. De aceea a tămăduit-o pe femeia gârbovă, pe slăbănogul de la scaldătoarea Vitezda, pe orbul din naștere, ca să arate că sâmbăta e o binecuvântare, căci sâmbăta a fost făcută pentru om și nu omul pentru sâmbăta. Să ne arate că El este Domn

și al sâmbetei și că El, ca Dumnezeu – avea să spună Pavel, ca și Isaia – S-a scârbit de prescripțiile lor și S-a hotărât să lase o altă zi de odihnă poporului Său.

Chiar dacă toți sectanții sâmbetiști, dirijați de Helen White, nu pot înțelege că Dumnezeu a hotărât că Duminica este ziua Lui, noi, creștinii, am înțeles de la Apostoli și păstrăm până astăzi cu sfințenie, faptul că Duminica este ziua Creației, prin Duh. Amin! ❖

Părintele Dinu

Al doilea hram al Parohiei Șerban Vodă

SFÂNTUL IERARH NICOLAE, FĂCĂTORUL DE MINUNI

Postul Nașterii Domnului este o bucurie pentru noi, enoriași parohiei Șerban Vodă: începem cu hramul Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț (pe 15 noiembrie), iar pe 6 decembrie avem cel de-al doilea hram al bisericii - Sfântul Ierarh Nicolae, Arhiepiscopul Mirelor Lichiei, din ale cărui sfinte moaște avem și noi o părticică în biserica noastră. Să venim așadar la hram, mulțumindu-i și cinstindu-l pe marele ierarh, ocrotitor al parohiei și grabnic ajutor al familiilor noastre.

Sfântul Nicolae a săvârșit multe minuni încă din timpul vieții sale. A scăpat cetatea Mira de o foamete mare, arătându-se în vis unui negustor ce avea o corabie plină cu grâu. Descoperindu-i-se în vedenie, sfântul i-a dat trei galbeni arvună și i-a poruncit să meargă în cetatea Mira pentru a vinde grâu. Negustorul, ascultându-l pe sfânt, merge în cetate și povestește celor de acolo vedenia avută.

Sfântul Nicolae este socotit a fi și patronul marinarilor. Se știe că ierarhul Mirelor a potolit furtuni pe mare, izbăvind de la moarte pe cei aflați în primejdie. Cunoscut de toți este pentru salvarea onoarei unui tată văduv și a celor trei fete ale sale. Tată nevoiaș, din cauza cumplitei sărăcii în care se afla, era pe punctul de a-și „vinde” fiicele spre a-și putea asigura traiul zilnic, fără a conștientiza însă pierzarea lor morală și sufletească. Aflând de intenția lui disperată, episcopul Nicolae aruncă noaptea, de trei ori la rând, în casa lor, câte o pungă de galbeni.

În ziua de 6 decembrie a anului 343, sfântul și-a săvârșit viața sa pământească, mergând la Hristos. Numeroase minuni s-au săvârșit de către sfintele moaște ale plăcutului lui Dumnezeu. Acestea au izvorât mir și mulți bolnavi s-au vindecat de neputințele lor trupesti și sufletești. Iar duhurile cele rele erau izgonite prin rugăciunea la acest mare sfânt al Bisericii.

Sfântul Nicolae este un sfânt la care românii au multă evlavie. A fost patronul unor domnitori luptători, precum Vlad Țepeș, ctitorul Comanei, sau Mihai Viteazul, cel care a ridicat Mănăstirea Mihai Vodă din București și a adus pe la anul 1599 mâna dreaptă a Ierarhului Nicolae în capitala Țării Românești, aceasta aflându-se astăzi la Biserica Sf. Gheorghe Nou. Iar de la începutul Evului Mediu, multe biserici sau mănăstiri de pe lângă curțile domnești sau boierești au avut acest hram. ❖

Se naște pe la anul 270 în Patara Lichiei, în sud-vestul Turciei de azi, ca singurul copil al evlavioșilor Teofan și Nona, care-l cresc în credința cea adevărată, creștină. Numele copilului, Nicolae, tradus din limba greacă, înseamnă „biruitor de popor”, ca semn că sfântul va fi un biruitor al răutății. De mic Nicolae se arată a fi milostiv și iubitor de rugăciune. Unchiul său, episcop al Cetății Patara, îi sfătuiește pe părinții săi să-l lase să devină slujitor al lui Dumnezeu, ceea ce s-a și întâmplat. Murind părinții săi în timpul unei epidemii, tânărul preot, unicul moștenitor al averii, își împarte toate bunurile celor nevoiași.

Alegerea Sfântului Nicolae ca episcop pe scaunul Mirei în locul lui Ioan, ierarhul cetății, s-a făcut în chip minunat, căci adunându-se toți episcopii provinciei au ținut sfat pe cine să aleagă în tronul arhiepiscopal. După multă rugăciune, unui ierarh bătrân i s-a descoperit un tânăr cu chip luminos care i-a poruncit: „Mergi de cu noapte și stai la ușile bisericii și ia seama la cine va intra mai înainte decât toți în biserică. Acela este îndemnat de Duhul Meu. Deci luându-l cu cinste să-l puneți arhiepiscop.

Numele bărbatului aceluia este Nicolae”. Vestea aflării bărbatului de Dumnezeu arătat a străbătut repede toată cetatea Mirei și mulți credincioși s-au adunat pentru a-l vedea pe cel ales a fi părintele lor duhovnicesc.

Sfântul Nicolae, arhierul, s-a făcut tuturor „îndreptător credinței și chip al blândeților”, model de viețuire păstoritorilor lui. La cărma imperiului roman ajung împărații prigonitori Dioclețian și Maximian, iar Sfântul Ierarh Nicolae este închis, fiind eliberat la venirea pe tron a lui Constantin cel Mare. Atunci creștinii primesc permisiunea să-și officieze cultul religios în mod liber. Alături de ceilalți Sfinți Părinți, arhierul Mirelor Lichiei este prezent la primul Sinod Ecumenic, convocat în anul 325 de împăratul Constantin cel Mare, sinod în care s-a combătut erezia lui Arie.

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 6 - 13 DECEMBRIE 2020

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 6.12	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	†) Sf. Ier. Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni HRAM - Duminica a 27-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove)
Miercuri 9.12	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 11.12	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 12.12	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 13.12	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 28-a după Rusalii (a Sf. Strămoși după trup ai Domnului)

UN GÂND PENTRU ȚARĂ, UN GÂND PENTRU NOI

Din păcate, anul acesta manifestările care au avut loc de Ziua Națională au fost mai mult decât discrete... Cu doar câteva zile înainte de a fi chemați la urne pentru a ne vota parlamentarii, speram să vedem la politicienii noștri că noțiunea de neam, de patriotism și de jertfă, de eroi ai neamului înseamnă mai mult decât ne-au arătat-o până acum. Sub pretextul necesității distanțării fizice, la mai toate manifestările li s-au permis unui număr extrem de mic de români să participe la acestea. La București abia am văzut o depunere de coroane la Arcul de Triumf și un cuvânt al președintelui României în fața a 400 de oameni. Iar la Alba Iulia, la 102 ani de la Marea Adunare care a declarat unirea tuturor teritoriilor românești, orașul a reintrat, peste noapte, în carantină. Și acestea sunt doar două exemple!

Biserica nu i-a uitat însă pe toți cei care și-au dat viața pentru neam și țară. În toate bisericile românești din țară și diaspora au avut loc Te Deum-uri și s-au făcut parastase pentru odihna eroilor neamului. Și în biserica Șerban Vodă i-am pomenit pe cei care au făcut România Mare, împlinind un vis de veacuri al românilor.

Țară, neam, patriotism, istorie, jertfă, românism sunt cuvinte care încet, încet își pierd din semnificație. Românii, din țară mai ales, nu mai înțeleg ce înseamnă să-ți pierzi libertatea, să-ți pierzi rădăcinile și valorile...

Sunt multe de spus, dar Biserica este încă cea care poartă aceste nestemate – prețuirea și iubirea de neam. Poate și pentru asta plătește.

S-au spus multe cuvinte frumoase și de suflet în aceste zile. Dar voi cita doar câteva fraze din cuvântul intitulat „Patriotismul adevărat fără o adâncă înțelegere a poporului nu se poate”, dedicat de ÎPS Ignatie, episcopul Hușilor, Zilei Naționale a României:

«1 decembrie 1918 este anul de grație al poporului român când, așa cum sugestiv spunea președintele Academiei Române, Ioan-Aurel Pop, „România s-a unit cu provinciile sale istorice”: Basarabia (27 martie 1918), Bucovina (28 noiembrie 1918) și Transilvania (1 decembrie 1918).

Astfel, Ziua Națională a României ne aduce aminte de miracolul pe care l-a făcut Dumnezeu cu poporul român în anul 1918.

Data de 1 decembrie a fiecărui an este un bun prilej de a reflecta, în mod sincer și fără erupții patriotarde, asupra felului în care ne raportăm față de țara noastră, față de identitatea și valorile noastre naționale.

Sintagma cea mai des folosită în această zi este „iubirea de patrie”. Din păcate, nu

**Am parcurs o săptămână
în care pe 30 noiembrie
I-am prăznuit pe Sfântul Apostol Andrei,
creștinătorul și ocrotitorul României,
iar pe 1 decembrie, de Ziua Națională,
i-am cinstit pe eroii neamului.**

întotdeauna are o acoperire adecvată. Nici la nivelul vieții personale, nici la nivelul vieții publice.

Ar trebui să ne iubim țara, așa cum ne iubim părinții. Copilul care își iubește părinții niciodată nu îi va înșela, niciodată nu îi va calomnia, niciodată nu îi va disprețui, niciodată nu va profita, în chip samavolnic, de bunătatea și dragostea lor, niciodată nu îi va fura, niciodată nu îi va renege, niciodată nu le va pune la îndoială zestrea lor spirituală, niciodată nu le va contesta obârșiile, niciodată nu se va rușina cu/de ei, niciodată nu îi va necinsti prin atitudini reprobabile din punct de vedere moral, niciodată nu va fi ipocrit față de ei, niciodată nu va face promisiuni deșarte, niciodată nu îi va vicleni, niciodată nu îi va neglija, niciodată nu îi va părăsi atunci când sunt suferinzi și slabi, niciodată nu va pune interesul propriu deasupra de binele și bucuria lor, niciodată nu va căuta să-i stoarcă, în mod ilicit, de resursele lor

patrimoniale. Cu alte cuvinte, întotdeauna „îi iubim ca pe lumina ochilor”, așa cum frumos ne exprimăm atunci când cineva ne este foarte drag și dă valoare reală vieții noastre.

Țara nu are nevoie să fie lingușită pentru a avea motive să o iubești. Țara nu are nevoie de ochii plânși ai unei dragoste fățarnice, ca în felul acesta să-i păcălești pe cei din jurul tău că-ți pasă de ea. Are nevoie de credință, de cinste, de hărnicie, de respect pentru valorile culturale și spirituale, de minți luminate, de luciditate, de bun simț, de meritocrație, de spirit critic, de civilitate, de unitate și de armonia constitutivă între generații.»

Azi, de Sfântul Nicolae, ne alegem parlamentarii. Să sperăm că Dumnezeu ne va lumina să-i alegem pe oamenii cei mai buni, mai credincioși și mai loiali țării. Nu sunt vorbe mari. Sunt doar speranțe pentru un viitor mai bun și mai drept, cu oameni iubitori de neam și de Dumnezeu. ❖

Dezbateri la Curtea Constituțională

Așa cum v-am anunțat într-un număr anterior al ziarului nostru „Cuvântul care zidește” (nr. 46 / 15.11.2020), în data de 18 noiembrie 2020, Curtea Constituțională urma să dezbată sesizarea președinției României referitoare la Legea pentru modificarea art. 7 din Legea educației naționale nr.1/2011. Această lege interzice în școli orice activitate care aduce în

fața elevilor problema identității de gen.

Dezbateri la Curtea Constituțională a fost amânată pe data de 9 decembrie 2020. Sperăm într-o justă și morală discuție și apreciere a acestei chestiuni de către judecătorii Curții Constituționale, în așa fel încât copiii noștri să primească în școli o educație adecvată, fără a se atenta la integritatea morală a celor mici și la inocența lor. ❖

SFÂNTUL IERARH AMBROZIE, EPISCOPUL MEDIOLANULUI

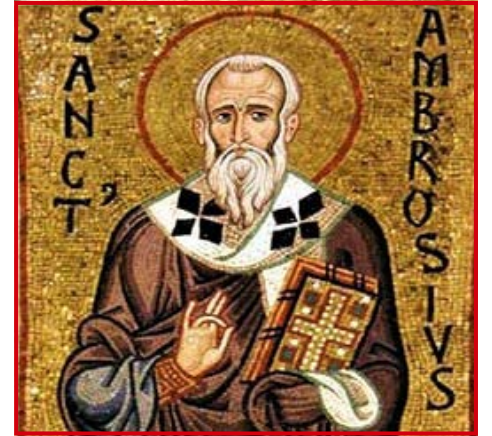

În această săptămână, pe 7 decembrie, îl prăznuim pe Sfântul Ierarh Ambrozie, episcopul Mediolanului, ale cărui moaște se află și în biserica noastră.
Prin Înalta rezoluție nr. 7.419 din 25 iulie 2017, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a acordat Înalta binecuvântare Parohiei Șerban Vodă în vederea primirii din partea Arhiepiscopiei Romano-Catolice de Milano a unor fragmente din sfintele moaște ale mai multor sfinți, printre care și Sfântul Ambrozie de Milano.

Sf. Ambrozie (340-397) a fost unul dintre marii Sfinți Părinți ai Bisericii, episcop de Mediolanum (Milano) (374-397), teolog, autor al unui mare număr de scrieri apologetice, omiletice, de teologie morală etc., apărător al dreptei credințe împotriva ereziilor. S-a născut probabil la Trier, în Germania, între anii 337 și 340, într-o familie de rang senatorial, creștină. A primit o aleasă educație la Roma, având studii în literatură, drept și retorică.

La moartea episcopului de Milano în anul 374, scaunul episcopal rămâne vacant; între ortodocși și arieni are loc o acerbă

dispută pentru succesiune. Ambrozie ține un discurs conciliator, care îi atrage simpatia poporului, ce-l aclamă ca succesori al lui Auxentie, deși Ambrozie era încă numai catehumen. Învață intensiv teologia sub supravegherea preotului Simplician din Roma. Își împarte averea săracilor. Este botezat, hirotonit, trecând repede prin toate treptele clericale, până ce devine episcop al eparhiei de Milano. A apărat credința ortodoxă în fața arienilor, foarte influenți la Mediolanum. A fost un predicator foarte popular și respectat; a introdus o serie de reforme în oficierea slujbelor. Tradiția

liturgică întemeiată de el se păstrează parțial până astăzi în Biserica Catolică din Milano, sub numele de „ritul ambrozian”.

Sf. Ambrozie a trecut la Domnul pe data de 4 aprilie 397. Urmașul lui Ambrozie ca episcop al Milanului a fost Simplician. Și moaștele acestuia se află în biserica noastră. ❖

Sfânta Muceniță Filofteia - „iubitoarea de Dumnezeu”

Sfânta s-a născut pe la începutul veacului al XIII-lea în orașul Târnovo, capitala „Imperiului românobulgar” întemeiat și condus o vreme de frații români Petru și Asan. Se spune că și mama Sfintei Filofteia era româncă de neam și era o femeie foarte evlavioasă. De la ea a deprins Filofteia dragostea de Dumnezeu și de aproapele și faptele de milostenie.

De mică Filofteia rămâne orfană. După o vreme tatăl ei se recăsătorește. De multe ori mama vitregă o trimitea pe Filofteia să ducă tatălui ei mâncare la câmp. Dar, miloasă, pe drum aceasta împărțea din bucate oamenilor săraci pe care îi întâlnea. Uimit că soția nu-i trimite destulă hrană, tatăl o întreabă

pe soție de ce face aceasta. Soția îi răspunde că nu e vina ei, ci a copilei, care dă pe drum din mâncare săracilor. Urmărind-o, tatăl s-a convins că așa este. A scos atunci secura pe care o avea și a aruncat-o asupra fetei. A rănit-o grav la un picior, încât curând aceasta muri, la vârsta de numai 12 ani.

Vrând să ridice trupul fetei, tatăl nu reușește, căci era foarte grea. Aleargă la biserică, la episcopul cetății. Sobor de preoți și credincioși vin și înalță rugăciuni pentru a-i ridica și duce trupul în catedrala cetății. Pentru că nu reușesc, înțeleg că nu era voia Sfintei să fie dusă în cetate și încep să rostească numele diferitelor cetăți, biserici și mănăstiri din dreapta și stânga

Dunării. Doar când au rostit numele bisericii „Sf. Nicolae” de la Curtea de Argeș, trupul Sfintei s-a făcut ușor.

Voievodul Radu Negru a venit la Dunăre, cu episcopi, preoți și mult popor, și a dus moaștele Sf. Filofteia în biserica de la Curtea de Argeș. Acum 500 de ani, în anul 1517, domnitorul Neagoe Basarab a ctitorit Mănăstirea Curtea de Argeș, mutând în biserică moaștele Sfintei. Azi ele se află în paraclisul bisericii Mănăstirii Curtea de Argeș.

La 28 februarie 1950, Sfântul Sinod al Bisericii noastre a hotărât generalizarea cultului unor sfinți cu moaște în țara noastră, între care și Sf. Muceniță Filofteia de la Curtea de Argeș. ❖

Sfântul Spiridon, Episcopul Trimitundei

S-a născut în jurul anului 270, în Askia, Cipru. Sfântul a fost căsătorit și a avut o fată pe nume Irina. După moartea soției, a fost înscăunat ca episcop al Trimitundei, oraș pe care l-a păstorit până în anul 348, când s-a mutat la cele veșnice. Numele său provine de la cuvântul „spiris”, care în limba greacă înseamnă „coșuleț”, ca urmare a scufiei pe care o purta, din smerenie, în locul mitrei episcopale.

În timpul persecuțiilor desfășurate sub împăratul Maximian (295 d.Hr.), Sf. Spiridon a fost arestat și supus supliciilor. Pentru mărturisirea credinței și refuzul apostaziei i s-a scos ochiul drept și i s-a tăiat pulpa stângă. În anul 325, a participat la Primul Sinod Ecumenic de la Niceea, convocat de Sf. Împărat Constantin cel Mare, unde a uimit pe mulți cu simplitatea

cu care a explicat credința ortodoxă. El a explicat Taina Preasfintei Treimi ținând în mână o cărămidă și a făcut prin rugăciune ca aceasta să se desfacă în elementele din care era alcătuită. În timp ce vorbea, s-a aprins focul în partea de sus a cărămizii și a început să curgă apa din partea de jos, iar pământul a rămas în mână Sf. Ierarh. Prin această minune Sf. Spiridon a argumentat unitatea de ființă a celor trei persoane ale Sfintei Treimi și consubstanțialitatea lor.

După o viață smerită, închinată lui Dumnezeu, Sf. Spiridon s-a mutat la cele veșnice în anul 348, fiind îngropat în Biserica „Sf. Apostoli” din Trimitunda. După ce saracinii au cotropit insula, ciprioții au deschis mormântul său pentru a-i muta moaștele la Constantinopol.

La căderea Constantinopolului în

măinile turcilor, în 1453, sfintele sale moaște au fost mutate în Serbia, iar de aici un părinte din Insula Corfu, Georgios Kalohairetis, le-a adus în Grecia, Corfu. Aici se află într-o biserică la 100 de metri de mitropolie, unde se găsesc moaștele Sf. Împărătesă Teodora. Pentru viețuirea sa curată Dumnezeu l-a înzestrat cu darul facerii de minuni încă din timpul vieții, astfel, prin rugăciunile sale a vindecat pe împăratul Constans (337-350) și a înviat fiul unei femei căreia i-a poruncit apoi să nu spună nimănui de această minune. După trecerea Sf. Ierarh la cele veșnice, Dumnezeu, pentru rugăciunile sfântului, a izbăvit insula Cipru de foamete (1550), epidemie (1630), de ciumă (1673), salvând-o și de asediul turcilor otomani (în 1716). (Sursa - basilica.ro) ❖